

ראל (בנכילות ה-4 ביוני, בתוספת ירושלים המיוחדת והגולן).
 אין לו סמכויות בשטחים המוחזקים, הכפופים על פי החוק הלאומי והבינלאומי לממשל צבאי.
 • המישטרה לא התעריכה.
 השר הממונה עליה, שריהפנים יוסף בורג, לא חלם לתת לה פקוד

תאוות הבצע ותאוות הסיפוח

אש תוללות זו בצד זו

דה כזאת, שהיתה חושפת אותו אישית להתקפה מצד השוליים הימניים של המדינה, וכיכללם, חלק ניכר מבחוריה מיפגתו שלו.
 • הצבא הודיע, למעשה, על יציאתו להתערב.
 הרמטכ"ל אמר זאת כימעט בימלים מפורשות, כשביטא את התקווה שיהודים לא יצטרכו להילחם ביהודים. אין זה סוד כי גלהב של גוש-אמונים, הדבר לא היה בגדר סוד גם כאשר התמנה עליידי עזר ויצמן לתפקידו הרם, והוא לא הסתיר זאת מאז.

אריק: מלכות וסיכוי

מ ערכת הסיבות השניה היא תה אישית.
 מנחם בגין נעלם, לפחות זמנית, מן הבימה.

היו שסברו כי השתמש במצבו הגופני כבתיורן כדי לחמוק מן הצרות ולהשאיר את האחריות ל-פניו-סיני בידי אחרים.

היו שהאמינו כי בריאותו של מנחם בגין אכן מוציאה אותו מדי פעם מכלל פעור, לה, וכי בראש המדינה עומד עתה אדם העלול לחדול מי-תפקידו במשך תקופות ארוכות בשעות-משבר.

השבוע הודיע סגן ראש-הממשלה, שימחה ארליך, בישיבת הי-ממשלה הודעה מועזת: שאלוף פיקוד-הדרום, דן שומרון, מסר לו שלא יוכל לערום לביטחוננו האישי, אם ייכנס לעיר ימית.
 מאז קום המדינה לא העז מפקד צבאי להודיע הודעה כזאת לחברי-הממשלה, ועל אחת כמה וכמה לשרי הי-ממשלה את תפקיד ראשי-הממשלה.

הדבר גובל במרד הצבא בסמכות האזרחית, על דעת הרמטכ"ל ושרי הביטחון.
 כך נוצר מצב מחריד בי-השלימות: כמשך ימים ושבתות אין איש ואין כוח

ברלב על קב"ים: סמל למצבו של המערך כולו

הביס אותה ברוב של עשרה — 57 קולות נגד 47.
 בווישניגטון, בקאהיר וכבי-רות אחרות היתה המסקנה: מעמדו של בגין התחזק כי משך השבוע. הוא שוגט בי מצב.

עד לאותו רגע התלחשו במי-סדרונות הממשלות כי ממשלת-בגין עומדת ליפול, וכי תיערכנה בחי-רות חדשות. אחרי הצבעת-האמון השתקו לחשופים אלה.

1982: האנרכיה הגוברת

כך נראה המצב ערב ראשי-השנה 1982:

שה סדר", בהעדר מנהיגותו של בגין, יהיה רק מועמד אחד לתפקיד זה: אריק שרון עצמו.

מקלה עטופת שחורין

ר שעה שנערך במרכז הבי-מה המאבק בין הממשלה והי-מתנחלים — כלומר, בין הימין הי-קיצוני ובין הימין היותר-קיצוני — כאילו נעלמו כל שאר הכוחות בי-מדינה. לכל היותר שימשו כמק-לה בסרגליה יוונית, העומדת בי-אחורי הבימה, כשהיא עטופה שחור-רון, ומשמיעה מוסיקת-רקע של אנחות.

שרון ופחדים מפניו, הם שמהו לאידו. אריק, כך סברו, לא יוכל להתחמק מן האחריות, והוא יצטרך לעשות מעשים שישיאו אותו לג-צח על המחנה הלאומי, המהווה את הבסיס האלקטורלי הפוליטי הפוטנציאלי שלו, ושביצעו לא יוכל להשיג את יעדיו האישיים.

אריק שרון לא חלם להי-בתך במלכות זו.

לכן הטיף לתורה משלו: להת-עלם מפריעת החוק, להניח למת-נחלים לבצע כל עבירה שתעלה על דעתם, ולהמתין עד לרגע הי-אחרון. או, בסוף מארס, יופעל צה"ל לסילוק אחרוני המתנחלים. אריק רמו כי לדעתו יימאס המצב על המתנחלים עצמם לפני כן, והם יפנו את החבל מרצון. הוא גם

● בדרום הפרוע הלך והתגבר המרד של המתנחלים והלאומנים, ולבש בהדרגה צורה של מרד אלים ומזויין.

● מולו עמדה הממשלה חסרת-אונים, כאשר הנורעות המופקדות על קיום הביטחון והדמוקרטיה מר-כנות לשמוט את תפקידן זה.

● האופוזיציה הרישמית היתה חסרת-אונים ואובדת-עצות אף יר-תר מאשר הממשלה, ולא יכלה לזכות אלא בבוז מוצדק מצד הי-ציבור.

● מחנה השלום והדמוקרטיה לא התאושש מן המכה הנוראה ש-הציבור הנחית עליו ביום הבחירות.

הסוף: דיקטטורה

אין זה מצב סטאטי. ככל ש-מתקרב התאריך הגורלי — 25 באפריל 1982 — עלולות כל התופעות האלה להחריף. הדינא-מיקה של ההתפרקות עלולה להביא לאנרכיה, ואחרי האנרכיה או-רבת — תמיד — הדיקטטורה.

המערך חדל למעשה מלהתקיים ככוח פוליטי רציני. מצבו הגופני של מוכ"ל מיפגת-העבודה, היים ברלב, שדידה על קביים, סימל לעיני כל את מצב מחנהו כולו. בשולי השוליים המסירו כמה ח"כים קומוניקאטים על אמצעי-התיקשורת.

שום כוח ציבורי לא התי-יצב מול פני הממשלה או מול המתנחלים.

סיפוח-הגולן הטיל אור חיוור על מצב זה. במהלומת-הבזק שלו, כש-הוא רוכב על כסא-הגלגלים שלו כמו אביר על סוס לבן, כפה בגין את רצונו על המדינה כולה. האו-פוזיציה התנהגה בצורה אומללה ומגוחכת.

התוצאה היתה שבגין השיג לי-מעשהו 61 קולות בכנסת. אף ש-דיבר אחר-כך על "רוב של שני שלישים", היה ברור לכל בעולם כי 59 חברי-כנסת הצביעו נגד הסיפוח — אם ברגליהם, אם בי-דיהם.

השבוע חוקן המצב לטובת בגין, באדיבותה של האופוזיציה העזו-מה. תנועת-שינוי הגישה הצעת אי-אמון, המערך הצטרף אליה. בגין, שוב על כסא-הגלגלים שלו,

רמו כי יוכל לשכנע את אנשי גוש-אמונים להסכים לנסיגה בלי אלימות.

כמו רוב התיאוריות של אריק שרון נראתה גם זו כסבירה. וכמו רוב התיאוריות שלו, תלוייה גם זו על בלימה.

ספיראלה של אלימות

פריעת-החוק יוצרת דינאמי-קה משלה. המתנחלים אינם מת-כוננים להטיל מצור על עצמם ול-שבת בחיבוק ידיים. אם לא ישיגו את שלהם בדרך זו, יפרצו החוצה. ינתקו את כבישי הארץ ויביאו להסלמה אלימה גוברת והולכת. בעזרת ידידיהם הם יוכלו ליצור באנרכיה, שתתפשט ותלך, במצב כזה תגבר ההתחרות בקרב הי-חוגים הלאומניים, והקיצוניים יג-ברו על הפחות-קיצוניים, ותיווצר ספיראלה של אלימות והפרת-חוק.

יתכן כי אריק עצמו שמח בקראת אפשרות זו, מתוך תיקווה שאז תישמע הקרי-אה "מנהיג חזק", ש"יקח את העניינים בידיים" ו"יעי"

בהעדרו של בגין נוצר חלל ריק בראש המדינה. ממשלת-ישראל התפרקה לשני מחנות. המחנה הי-אחד כולל את כל העסקנים-השרים, שלכל אחת מהם יש רק מטרה אחת: שלא להסתבך.

המחנה השני מורכב כולו מאיש אחד, שיש לו מטרה פוליטית מרחיקת-לכת תר-בה יותר: אריק שרון.

שימחה ארליך, יוסף בורג וחב-ריהם נאחזו בפאניקה. כשעלה על דעתם שהם עלולים להיחשף ולמ-צוא לפתע את עצמם במצב שבו יצטרכו ליטול על עצמם אחריות למעשה שאנשי ארץ-ישראל הי-שלמה יראו בו בגידה. איש לא רצה לריב עם הלאומנים הקיצו-ניים, ההולכים עתה אימים על המדינה. מה גם שלא התגבש שום מחנה נגדי של שוריי-שלום, ש-יכול היה לשמש כמישענת.

לכן שמחו השרים לנוכח חוות-הדעת החד-משמעית של היועץ המישפטי למי-שדה, שקבע כי האחריות למתרחש בחבל ימית מו-צבת כביכוחה על שריהבני-מתחן.

מכיוון שכולם שונאים את אריק

במדינה המוכנים והמסוגלים להפעיל את החוק כלפי קבוצת-אזרחים מתפרעת. גם אם יחוסל מצב זה, לא יישכח הדקח: שולמון החוק בישראל עומד על כר-עית-נגזרת. מה שקרה אתי מול, לגבי ימית, יכול לק-רות מחר במדינה כולה, אם תהיינה הנסיבות דומות.

מדינה כבת-ערובה

אין נוצר מצב כזה? מה גרם לו?

למעשה פעלו השבוע שתי מער-כות-סיבות שונות, שהשתלבו זו בזו.

המערכת האחת היתה אידאולוגית. המתפרעים בי-ימית נהנים מגיבוי מצד כל אויבי השלום, שוחרי ארץ-ישראל השלמה, הקנאים הי-לאומניים, החילוניים והי-דתיים, והטרמפיסטים למי-ניהם.

התנועה לעצירת הנסיגה לא היתה מאושרת מכמה טכסיים של מתחללי-ימית. תושבי העיר הציגו